

Justitiedepartementet
Enheten för polisfrågor samt allmän ordning
och säkerhet
103 33 Stockholm

DS 2004:12 Några frågor om säkerhetsskyddslagen

Sammanfattning

Säkerhetspolisen delar inte promemorians slutsats om att regler om säkerhetsklarering inte behöver införas. Enligt Säkerhetspolisens mening är det inte tillräckligt med den möjlighet som nu finns, att utfärda intyg för registerkontrollerade personer. Särskilt gäller det för anställda på företag eller myndigheter som i internationella sammanhang avkrävs ett intyg om säkerhetsklarering, men där laglig möjlighet till registerkontroll saknas på grund av att verksamheten inte rör rikets säkerhet eller behöver skyddas mot terrorism. Enligt Säkerhetspolisens mening bör det göras en förutsättningslös översyn av såväl personell säkerhetsklarering som säkerhetsklarering av företag och lokaler (s.k. facility security clearance).

Säkerhetspolisen avstyrker föreslagen lagändring vad gäller tidpunkten för säkerhetsprövning. Enligt Säkerhetspolisens mening finns inget behov av den föreslagna lagändringen. Den föreslagna formuleringen gör heller inte lagen tydligare.

Säkerhetspolisen anser att kravet på samtycke till särskild personutredning och registerkontroll för totalförvarspliktiga bör slopas. Enligt Säkerhetspolisens mening är det principiellt fel att den som är totalförvarspliktig skall kunna undgå placering på en viss befattning enbart på grund av vägrat samtycke.

Säkerhetspolisen anser att reglerna om utlämnande av uppgifter när det gäller anhöriga bör ses över. Säkerhetsskyddslagens (1996:627) ordalydelse ger vid handen att det är svårare att lämna ut uppgifter om make och sambo än övriga kategorier närstående, trots att det egentligen förhåller sig tvärtom. Säkerhetspolisen anser också att det tydligare bör anges i lagen att registerkontroll av anhöriga får ske. Särbor och delsbör bör, när det gäller utlämnande av uppgifter, jämnställas med makar och sambor. En rättslig

2004-06-14

AD 001-2195-04

differentiering i säkerhetsskyddshänseende mellan dessa kategorier anhöriga är enligt Säkerhetspolisens mening inte motiverad.

Säkerhetspolisen tillstyrker förslaget om utökade möjligheter att lämna ut uppgifter till skydd mot terrorism. Säkerhetspolisen ställer sig också bakom förslaget om att behörigheten att lämna ut uppgifter vid synnerliga skäl enligt 23 § säkerhetsskyddslagen flyttas från regeringen till Registernämnden samt att det införs en möjlighet för regeringen att delegera rätten att fatta beslut om registerkontroll på begäran av mellanfolklig organisation.

Enligt promemorian behöver svenska regler om säkerhetsskydd inte ändras till följd av Europeiska unionens råds säkerhetsföreskrifter. Säkerhetspolisen vidhåller emellertid att en utvidgning av begreppet säkerhetsskydd i säkerhetsskyddslagen är önskvärd för att svara mot Sveriges internationella åtaganden. Begreppet bör utsträckas till att även omfatta hemliga uppgifter som Sverige genom åtaganden mot annan stat eller mellanfolklig organisation förbundit sig att skydda.

Säkerhetspolisen har förståelse för att differentierade säkerhetsskyddsnivåer inte föreslås införas även om Säkerhetspolisens uppfattning är att det internationella samarbetet skulle underlättas genom ett sådant införande.

Avslutningsvis vill Säkerhetspolisen föreslå en ändring i 28 § säkerhetsskyddslagen innebärande att ordet Rikspolisstyrelsen byts ut mot Säkerhetspolisen.

2.3.1 Säkerhetsklarering

Säkerhetspolisen anser att det är nödvändigt att utreda behovet av säkerhetsklarering på ett mer djupgående sätt än det översiktliga som görs i promemorian. I departementspromemorian anförs att det redan idag i viss utsträckning är möjligt att kontrollera och utfärda intyg för personer i verksamheter som inte direkt omfattas av säkerhetsskyddslagstiftningen (s. 29) samt att det är svårt att uppskatta hur stort intresset av intyg i övrigt är. Enligt Säkerhetspolisen ger nuvarande regler alltför begränsade möjligheter att utfärda intyg. Detta innebär att internationellt teknologiskt samarbete många gånger får ske utan svensk medverkan. Även i de fall möjlighet att utfärda intyg finns, är hanteringen onödigt tillkrånglad och fungerar ofta inte i praktiken.

Det är för närvarande vanligt att utländska arbetsgivare kräver att personer som har för avsikt att arbeta utomlands skall kunna uppvisa ett intyg om säkerhetsklarering, d.v.s. ett intyg om att personen i fråga har godkänts för hantering av sekretessbelagda uppgifter upp till en viss nivå. Även bilaterala avtal och internationella konventioner som Sverige ingått, t.ex. säkerhetsbestämmelserna för European Space Agency (ESA), förutsätter att ett sådant intyg kan utfärdas för deltagande i ESA:s arbete. En konsekvens av gällande lagstiftning är att ett intyg endast kan utfärdas till registerkontrollerad personal. Registerkontroll genomförs endast beträffande vissa befattningar

2004-06-14

AD 001-2195-04

vid myndigheter, SUA-företag (d.v.s. ett företag som har träffat ett säkerhetsskyddsavtal med staten, kommun eller landsting enligt 8 § säkerhetsskyddslagen) och företag med vilka Försvarets materielverk, enligt 17 § säkerhetsskyddsförordningen (1996:633), träffat avtal om säkerhetsskydd. För det sistnämnda fallet krävs att det är nödvändigt för att företaget skall kunna delta i internationellt samarbete om utveckling eller produktion av försvarsmateriel. Härutöver kan intyg om registerkontroll utfärdas på främmande stats eller mellanfolklig organisations begäran. Detta kan, p.g.a. de rekvisit som anges i 15 § säkerhetsskyddslagen och 17 § säkerhetsskyddsförordningen, emellertid endast ske i begränsad utsträckning. Nedan följer några exempel på fall där problem uppstått p.g.a. nuvarande lagstiftning.

Ett svenskt konsultföretag önskade vara med i ett anbudsförfarande vid en kanadensisk statlig myndighet (Canadian Nuclear Safety Commission). Uppdragsgivaren krävde att de personer som skulle delta i uppdraget kunde uppvisa ett intyg om säkerhetsklarering. Företaget hade inte slutit SUA-avtal med någon myndighet. Inte heller sysslade det med utveckling eller produktion av försvarsmateriel. Någon möjlighet för den kanadensiska myndigheten att i ett anbudsförfarande framställa en begäran om registerkontroll fanns inte. Således saknades möjlighet för företaget att delta i anbudsförfarandet.

Ett svenskt företag önskade sälja viss flygutrustning till Saudiarabien. För installation och demonstration krävde saudiska myndigheter uppvisande av intyg om säkerhetsklarering. Inte heller detta företag hade slutit något SUA-avtal eller bedrev verksamhet med försvarsmateriel, varför något intyg inte kunde utfärdas. Eftersom registerkontrollsystemet i Saudiarabien inte motsvarar det svenska (jfr 15 § 3 säkerhetsskyddslagen) fanns inte någon möjlighet för saudiska myndigheter att begära registerkontroll.

När det gäller internationellt samarbete, särskilt inom ramen för ESA, har säkerhetsskyddslagens begränsningar visat sig ge upphov till stora problem. Enligt ESA:s säkerhetsbestämmelser skall alla personer som kan komma att få tillgång till klassificerad ESA-information (från nivån confidential och högre) säkerhetsklareras. Det är mycket tveksamt om arbetet inom ESA kan anses röra rikets säkerhet eller skyddet mot terrorism. Inte heller handlar arbetet om utveckling eller produktion av försvarsmateriel. Det strider således mot säkerhetsskyddslagens syfte och ändamål, att registerkontrollera de personer som skall delta i arbetet. Detta gäller såväl anställda på statliga myndigheter, t.ex. Rymdstyrelsen, som privatanställda vid stora svenska företag, t.ex. SAAB, Ericsson Space och Sectra.

Ett annat exempel som visar på problem med säkerhetsskyddslagens avgränsning är att det vid vissa myndigheter, där personalen inplacerats i säkerhetsklass, har förekommit att personer lyfts upp till en högre säkerhetsklass endast p.g.a. behovet av att få ett intyg om säkerhetsklarering motsvarande en viss nivå utfärdad. En sådan uppflyttning sker då inte med hänsyn till rikets säkerhet och strider således mot gällande lagstiftning.

2004-06-14

AD 001-2195-04

Ytterligare ett problem som kan uppkomma är frågan om s.k. facility security clearance, d.v.s. säkerhetsklarering av företag, byggnader etc. Säkerhetsskyddslagstiftningen reglerar inte den här typen av kontroll, men en viss säkerhetskontroll äger rum vid granskning av SUA-företagen. Den upphandlande myndigheten kontrollerar då bl.a. registreringsbevis och företagsbevis, hur lokalerna där hemliga handlingar skall förvaras är utformade, vilka lås och larmsystem som behövs och vilken nivå av skydd som krävs. Säkerhetsskyddslagen medger dock inte att en motsvarande kontroll av företag på begäran av utländsk stat görs. Mot bakgrund av att många internationella konventioner kräver att företag som får tillgång till sekretessbelagt material skall vara säkerhetsklarade och att intyg om detta skall utfärdas (t.ex. inom ESA-samarbetet) kan problem uppstå. I den mån Sverige avser att anpassa sig till dessa krav uppstår frågor som vilken myndighet som skall ansvara för säkerhetskontrollerna, vad som skall kontrolleras, till vilken myndighet en begäran om ett intyg skall ställas m.m. Ökade internationella krav på att Sverige skall kunna utfärda intyg om säkerhetsklarering av företag är dessutom att vänta. T.ex. har Europeiska unionens råd för avsikt att utforma säkerhetsbestämmelser om företags-säkerhet.

Av vad som ovan anförts torde ha framgått att de begränsade möjligheterna att utfärda ett intyg om säkerhetsklarering i vissa fall ställer till problem, inte minst för svenska företag som arbetar internationellt. Även om det i enskilda fall är möjligt att utfärda intyg sker det inte alltid i enlighet med säkerhetsskyddslagens syfte. Säkerhetsskyddslagens begränsningar innebär också konkurrensfördelar för vissa företag. Företag som tidigare har upphandlats av stat, kommun eller landsting har en möjlighet att få ett intyg om säkerhetsklarering utfärdat. Företag som inte har en sådan upphandling att falla tillbaka på saknar denna möjlighet.

Enligt Säkerhetspolisens mening krävs en noggrann och förutsättningslös översyn av säkerhetsskyddslagen och institutet säkerhetsklarering. Sökandens behov av ett intyg måste vara klarlagt innan intyg utfärdas. Säkerhetsskyddslagen får inte tillåtas bli ett medel för arbetsgivare att utöva obehörig kontroll av sina anställda. I dagsläget är det svårt att avgöra i vilken omfattning intyg om säkerhetsklarering kommer att utfärdas för det fall möjligheten införs. Säkerhetspolisen kommer givetvis att svara för registerkontroll i dessa fall, men eftersom säkerhetsprövningen innehåller fler moment än bara registerkontroll anser Säkerhetspolisen att det vore en fördel om ansvaret för prövningen i dessa fall kunde placeras på en fristående myndighet, som har erfarenhet av internationella förbindelser. Detsamma gäller säkerhetsklarering av företag och lokaler. I de fallen kan Säkerhetspolisen inom sitt tillsynsområde som expertmyndighet bistå med hjälp och råd.

2.3.2 Vid vilka tidpunkter säkerhetsprövning kan göras

Såsom anförts i promemorian (s. 31) skall en säkerhetsprövning göras innan ett anställningsförhållande inleds. En sådan prövning kan naturligtvis också

2004-06-14

AD 001-2195-04

göras under pågående anställning eller annat deltagande i verksamhet om det rör sig om en person som får nya arbetsuppgifter som har betydelse för rikets säkerhet eller skyddet mot terrorism. Enligt Säkerhetspolisens erfarenhet har det dock inte inom ramen för gällande lagstiftning rått några tveksamheter om vilka arbetsuppgifter som bör föranleda säkerhetsprövning. Problematiken har snarare handlat om att säkerhetsprövning och registerkontroll i vissa fall skett för sent, d.v.s. när en person redan har påbörjat en anställning eller ett deltagande i sådan verksamhet som skall föregås av prövningen. Utformningen av lagförslaget ger dessvärre intryck av att det inte spelar någon roll när säkerhetsprövningen sker. Den kan enligt förslaget lika gärna äga rum såväl innan som under en anställning eller deltagande i verksamhet. Mot bakgrund av den oklara formuleringen i förslaget och med hänsyn till att behovet av en författningsändring torde vara litet, bör den föreslagna ändringen utgå.

2.3.3 Kravet på samtycke till registerkontroll och särskild personutredning vid totalförsvarsplikt

I likhet med totalförsvarsplikten som sådan, bygger placeringen av den enskilde i totalförsvarsorganisationen inte på den enskildes samtycke utan på dennes lämplighet för uppgiften. Säkerhetspolisen anser därför att det är principiellt fel att den som är totalförsvarspliktig skall kunna undgå placering i en säkerhetsklassad befattning, trots att personen ansetts lämpad härför, enbart på den grunden att samtycke till registerkontroll och särskild personutredning vägras. Förutom att det ter sig inkonsekvent att kräva samtycke när det rör sig om en plikttjänstgöring finns det också en uppenbar risk att den som anses bäst för en säkerhetskänslig befattning inte kommer i fråga. Ett vägrat samtycke behöver inte betyda att en person är olämplig. Säkerhetspolisen anser därför att kravet på samtycke bör slopas.

2.3.4 Uppgifter om närstående vid registerkontroll i säkerhetsklasserna 1 och 2

Enligt departementspromemorian skall regler om utlämnande av uppgifter vid registerkontroll i säkerhetsklass 1 och 2, som gäller särbo eller delsbo till den kontrollerade inte införas. Som skäl härför anges att det är svårt att definiera vilka som är närstående på ett sådant sätt att de är att jämställa med makar och sambor, att man på andra rättsområden inte varit beredd att jämställa de nämnda relationerna med make- och samboförhållanden samt att det för undantagsfall finns en möjlighet för regeringen att besluta om utlämnande av sådana uppgifter. Vidare anförs integritetsaspekter. En utvidgning av närståendekretsen till att också omfatta särbo och delsbo skulle enligt promemorian innebära att uppgifter om de angivna personkategorierna skall lämnas ut som huvudregel och inte som idag endast i undantagsfall.

Säkerhetspolisen kan inte instämma i promemorians slutsatser. Att makar och sambor regelmässigt kontrolleras innebär inte att uppgifter om dessa lämnas ut som huvudregel. För att uppgifterna skall få lämnas ut krävs att det

2004-06-14

AD 001-2195-04

är oundgängligen nödvändigt, vilket betyder att det är omöjligt att undvara ett utlämnande. Det är således ett utomordentligt starkt rekvisit som, tillsammans med den relevansbedömning som alltid skall göras före ett utlämnande av uppgifter, säkerställer att inga uppgifter utöver de som är absolut nödvändiga lämnas ut. Om en ändring av säkerhetsskyddslagen görs, på så sätt att särbor och delsbor jämställs med makar och sambor, kommer samma starka rekvisit att gälla även för utlämnande av uppgifter som rör dessa närstående. Säkerhetspolisen anser att dessa relationer i säkerhetsskyddshänseende i de flesta fall är att jämställa med samborelationer. I sakens natur ligger att det skall vara fråga om en förbindelse av viss varaktighet för att kallas relation, varför tillfälliga eller nya förbindelser i allmänt språkbruk inte torde vara att se som särbo eller delso.

Säkerhetspolisen vill i sammanhanget göra departementet uppmärksam på att det är märkligt att oundgänglighetsrekvisitet är reserverat för utlämnande av uppgifter som rör make och sambo, när det för uppgifter som rör övriga kategorier närstående krävs synnerliga skäl. Synnerliga skäl uppfattar inte Säkerhetspolisen vara ett lika starkt rekvisit som oundgängligen nödvändigt. Av förarbetena till säkerhetsskyddslagen (prop. 1995/96:129 s. 50) framgår att regeringen i enskilda fall, om det finns synnerliga skäl, kan besluta att uppgifter i större omfattning än som annars är medgivet får lämnas ut. Med stöd av denna bestämmelse kan således i en del fall sådana uppgifter om andra anhöriga än make eller sambo lämnas ut.

Även om det av förarbetena således framgår att uppgifter som rör andra närstående skall lämnas ut i mindre omfattning än de som rör make och sambo, ger säkerhetsskyddslagens ordalydelse vid handen att det förhåller sig tvärtom. Säkerhetspolisen föreslår därför att oundgänglighetsrekvisitet skall gälla utlämnande av uppgifter för samtliga närståendekategorier, d.v.s. såväl make, sambo, särbo och delso som barn, föräldrar och syskon. Eftersom beslutanderätten vid synnerliga skäl föreslås flyttas från regeringen till Registernämnden finns enligt Säkerhetspolisens mening inte längre anledning att ha olika rekvisit för utlämnande avseende olika kategorier närstående. Särskilt inte som det starkare rekvisitet är reserverat för de kategorier som regelmässigt kontrolleras. I sammanhanget är det viktigt att påpeka att Säkerhetspolisen inte eftersträvar en utvidgad kontrollrätt av alla kategorier anhöriga. Möjligheten att kontrollera finns redan idag om omständigheterna ger anledning till det.

Säkerhetspolisen önskar även peka på att det i säkerhetsskyddslagstiftningen inte på ett direkt sätt anges att make och sambo får registerkontrolleras. Visserligen framgår detta indirekt av 21 § säkerhetsskyddslagen som behandlar utlämnande av uppgifter. Säkerhetspolisen anser dock det vara en brist att detta inte framgår på ett mer tydligt sätt. Det sagda gäller, enligt vad som ovan anförts även särbor och delsbor. För övriga kategorier närstående bör i lagen införas en regel om att dessa får kontrolleras om omständigheterna ger anledning till det eller om det finns särskilda/synnerliga skäl.

2004-06-14

AD 001-2195-04

2.3.5 Utlämnande av uppgifter vid registerkontroll till skydd mot terrorism

Säkerhetspolisen tillstyrker förslaget om att samtliga uppgifter vid skyddet mot terrorism om den kontrollerade som finns i misstankeregistret och belastningsregistret får lämnas ut på samma sätt som för säkerhetsklass 3. En ändring enligt förslaget kommer sannolikt att förbättra underlaget för säkerhetsprovningen eftersom denna kommer att omfatta fler uppgifter som rör den kontrollerade och därigenom bidra till ett bättre skydd mot terrorism.

2.3.6 Beslut om utlämning av uppgifter enligt 23 §

Säkerhetspolisen tillstyrker promemorians förslag om att flytta beslutanderätten från regeringen till Registernämnden när det gäller behörigheten att lämna ut uppgifter vid synnerliga skäl enligt 23 § säkerhetsskyddslagen. Förslaget framstår som väl motiverat, särskilt med beaktande av att det i så få fall ansetts föreligga synnerliga skäl, och att regeringen i dessa fall också bifallit Registernämndens framställan om utlämnande.

2.3.7 Beslut om registerkontroll efter framställan från en mellanfolklig organisation

Enligt Säkerhetspolisens mening är det inte motiverat med olika beslutsfattare för registerkontroll efter framställan från annan stat än efter framställan från mellanfolklig organisation. Säkerhetspolisen är positiv till att en delegationsmöjlighet införs beträffande beslut om registerkontroll efter framställan från mellanfolklig organisation.

3.3.1 Bestämmelser hos Europeiska unionens råd om skydd av uppgifter

Europeiska unionens råds säkerhetsbestämmelser är interna föreskrifter som är bindande för rådet vid hanteringen av sekretessbelagd EU-information. Enligt promemorian (s. 52 ff) är rådets säkerhetsbestämmelser inte bindande för medlemsstaterna på det sättet att dessa skulle behöva införa motsvarande regler, och om syftet hade varit att binda medlemsstaterna skulle rådet ha varit tvungen att anta beslutet på en annan rättslig grund än den som använts. Bestämmelserna skall enligt promemorian istället ses som en rekommendation till medlemsstaterna. Det säkerhetsskydd som finns idag är enligt denna tillräckligt för att rådets uppgifter skall kunna skyddas, bl.a. eftersom flertalet uppgifter kommer att falla under försvars- eller utrikessekretessen och därmed anses röra rikets säkerhet.

Säkerhetspolisen instämmer i att rådets föreskrifter inte är bindande för medlemsstaterna på det sättet att Sverige måste införa motsvarande föreskrifter. Det framgår dock klart att intentionen från rådets sida varit att säkerställa att hemlig EU-information inom medlemsstaterna hanteras på ett sätt som säkerhetsmässigt motsvarar nivån i rådets säkerhetsbestämmelser, även om den rättsliga grunden för rådets beslut inte anger det. I artikel 2

2004-06-14

AD 001-2195-04

punkt 2 i bestämmelserna anges att: ”medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder så att det ... säkerställs att bestämmelserna i artikel 1 respekteras av medlemsstaternas myndigheter ...” Om avsikten med säkerhetsbestämmelserna endast varit att rekommendera medlemsstaterna att skydda rådets uppgifter borde rådet ha använt formuleringen bör istället för skall.

Oberoende av om man betraktar säkerhetsbestämmelserna som ett åtagande eller en rekommendation kan Säkerhetspolisen konstatera att nuvarande lagstiftning inte kan tillämpas på ett sätt som svarar mot bestämmelserna. Rimligen är det så att merparten sekretessbelagda EU-uppgifter som hanteras i Sverige också rör rikets säkerhet och därmed kan säkerhetsskyddas enligt säkerhetsskyddslagen. Problemet gäller de hemliga EU-uppgifter som inte kan anses röra rikets säkerhet. För dessa finns ingen laglig möjlighet att meddela bindande föreskrifter om hanteringen. Säkerhetspolisen har därför för avsikt att meddela allmänna råd om hur EU-uppgifterna bör skyddas även om det framstår som oklart huruvida de rör rikets säkerhet. Eftersom det rör sig om allmänna råd finns inte någon möjlighet att kontrollera om hanteringen av uppgifterna sköts på det sätt som förutsetts. Inte heller kan eventuella missförhållanden anmälas till regeringen. Det finns också en risk att myndigheter av kostnadsskäl väljer att inte följa tillsynsmyndigheternas råd om hanteringen av hemliga EU-uppgifter. Därtill kommer att det finns en risk för oklarheter när Försvarsmakten och Säkerhetspolisen meddelar olika föreskrifter för sina tillsynsområden. Säkerhetspolisen står således fast vid att det finns ett behov av att utvidga omfattningen av begreppet säkerhetsskydd i säkerhetsskyddslagen. Begreppet bör, som anförts i Säkerhetspolisens skrivelse till Justitiedepartementet den 30 november 2001, även omfatta hemliga uppgifter som Sverige genom åtaganden mot annan stat eller mellanfolklig organisation förbundit sig att skydda.

Det förtjänar att påpekas att det inte bara är rådets säkerhetsbestämmelser som förutsätter att hemlig information behandlas på ett tillfredsställande sätt. Avtalen med NATO och VEU samt ESA-samarbetet kräver också att Sverige garanterar ett tillfredsställande säkerhetsskydd. Omfattningen av Sveriges internationella åtaganden rörande säkerhetsskydd synes inte minska. T.ex. har EU-kommissionen i april 2004 lagt fram ett utkast för medlemsstaterna till bestämmelser om medlemsstaternas hantering av hemliga EU-uppgifter som kommer från kommissionen. Enligt utkastet skall medlemsstaterna vid hanteringen av hemliga EU-uppgifter som kommer från kommissionen vidta exakt motsvarande (strictly equivalent) säkerhetsåtgärder som framgår av kommissionens säkerhetsbestämmelser. Säkerhetspolisen anser att det med gällande lagstiftning är svårt att uppfylla de föreslagna kraven.

3.3.2 Bestämmelser om sekretessgrader i internationella avtal m.m.

Som Säkerhetspolisen anför i sin skrivelse till Justitiedepartementet den 30 november 2001 skulle det internationella samarbetet underlättas om säkerhetsskyddet slöt an till de sekretessgrader som andra staters myndigheter och

2004-06-14

AD 001-2195-04

mellanfolkliga organisationer begagnar sig av. Säkerhetspolisen har dock förståelse för promemorians ståndpunkt att det är olämpligt att i säkerhetsskyddslagen införa differentierade säkerhetsskyddsnivåer så länge motsvarande nivåer saknas i sekretesslagen.

Förslag till ändring av 28 § säkerhetsskyddslagen

Säkerhetspolisen, som är en del av Rikspolisstyrelsen, har en mycket självständig ställning. Säkerhetspolisen har sedan 2002 en egen instruktion, förordning (2002:1050) med instruktion för Säkerhetspolisen, och leds av säkerhetspolischefen som ansvarar för den löpande verksamheten och för de uppgifter som i övrigt en myndighetschef har enligt verksförordningen (1995:1322). Rikspolischefen har dock beslutanderätt när det gäller frågor på Säkerhetspolisens område som på ett väsentligt sätt påverkar andra delar av polisväsendet och kan också i övrigt besluta i ett enskilt ärende om det finns särskilda skäl.

I 28 § säkerhetsskyddslagen anges att de handlingar som erhållits från Rikspolisstyrelsen snarast skall återställas dit sedan ett beslut fattats med anledning av säkerhetsprövning. Sedan Säkerhetspolisen fick egen instruktion finns enligt Säkerhetspolisens mening inte längre några skäl till att ange Rikspolisstyrelsen när det är Säkerhetspolisen som avses. Det skulle göra lagen tydligare om Rikspolisstyrelsen ändrades till Säkerhetspolisen. I vissa andra lagar och förordningar, t.ex. i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i kronofogdemyndigheternas verksamhet, tullagen (2000:1281) och förordning (1996:730) med instruktion för Registernämnden, används redan Säkerhetspolisen istället för Rikspolisstyrelsen. Rikspolisstyrelsen anges också på flera ställen i säkerhetsskyddsförordningen när det är Säkerhetspolisen som avses, vilket Säkerhetspolisen har för avsikt att återkomma till senare i skrivelse till Justitiedepartementet. Föreslagen ändring kommer också att innebära att Säkerhetspolisens instruktion måste ändras.

Säkerhetspolisen föreslår att 28 § i säkerhetsskyddslagen får följande lydelse.

Sedan ett beslut har fattats med anledning av en säkerhetsprövning, skall de handlingar som erhållits från *Säkerhetspolisen* snarast återställas dit, om *Säkerhetspolisen* inte har beslutat något annat.

Kurt Malmström
Bitr. säkerhetspolischef

Ulrika Melin